

HOMILIE SACRAMENTS-DAG—H.SACRAMENT V/H LICHAAM EN BLOED VAN CHRISTUS C ZA 21 / ZO 22.06.2019

In dit weekend vieren we een hoge feestdag: Sacramentszondag. We worden terug verplaatst naar de Zaal van het Laatste Avondmaal, terug naar de avond voor Jezus' lijden, Witte Donderdag. Er zou alle reden voor zijn om Witte Donderdag tot een bijzonder hoogfeest te maken en deze dag uitbundig te vieren. Want op die avond schenkt Jezus ons de heilige Eucharistie en Hij heeft op die dag ook het priesterschap ingesteld. Maar echt groots kan er toch niet gevierd worden, want de avond van Witte Donderdag is ook de avond van de Hof van Olijven, van verraad en verloochening, van wegvluchten als het erop aankomt om kleur te bekennen.

De avond van Witte Donderdag nodigt ook uit tot stil gebed en eerherstel. Na afloop van de viering van Witte Donderdag wordt het sacrament in processie door de kerk gedragen en ter aanbidding uitgesteld.

Het is de H. Juliana van Luik geweest die omstreeks 1200 ervoor gepleit heeft om op een later tijdstip toch de vreugde en dank van Witte Donderdag te vieren en de Heer te danken voor zijn werkelijke aanwezigheid in het H.Sacrament des altaars. We kennen de mooie sacramentshymnen die in haar tijd zijn gedicht, die ook nu nog regelmatig gezongen worden: "Ave, verum corpus, natum de Maria virgine", en "Adoro te devote, latens Deitas.

Jezus neemt tijdens het laatste avondmaal brood en sprak: Dit is mijn Lichaam. Hij nam ook wijn en zei: Diot is mijn Bloed. In het teken van het gebroken Brood als de gemalen tarwe, en de Beker met het sap van de geperste druiven wordt de liefde Gods symbolisch voor ons zichtbaar gemaakt. De tekenen spreken van de gevende en zich opofferende liefde, die het openbare leven van Jezus zovele vormen heeft aangenomen. Zo biedt Jezus zichzelf aan: ons eten en drinken voor onze weg naar onze eindbestemming bij God, die Liefde is.

Helaas is dit jaar voor de derde keer op rij de sacramentsprocessie niet kunnen uittrekken. Maar toch mogen wij ons gelukkig prijzen, dat wij onze processie in onze parochie hebben gehandhaafd op de zondag voorafgaande aan Sacramentsdag. Onze putten beschouwen het als een ereplicht om de staten te versieren en om voor een rustaltaar zorg te dragen.

Op processiezondag maakt de kerk een omgekeerd gebaar naar de parochie toe. Jezus verlaat de beslotenheid van het kerkgebouw. Hij wil zijn zegen persoonlijk brengen aan de mensen die hier wonen. Als het ware herhalen we wat Jezus zijn hele openbare leven deed. We denken terug, hoe Jezus naar zieken en armen en de blinden toeging en hen genas; Hoe hij oog had voor mensen die niet meetelden als Maria Magdalena; en Hij gevoelde medelijden met de menigte die was als schapen zonder herder. Voor hen verrichtte Hij het wonder van de wonderbare broodvermenigvuldiging en Hij bood zichzelf aan als het brood van het eeuwige leven. Hen bood Hij zijn Blijde Boodschap aan en we denken terug aan de woorden van de Bergrede.

Door het kerkgebouw te verlaten willen we wijzen op die concrete liefde. Heel zijn barmhartigheid, zijn vergevingsgezindheid, zijn bemoedigend woord.

Toen en nu begrijpen mensen, dat zij zegen ook nodig hebben. Men kan in het leven niet alles naar zijn hand zetten. Achter de vele voordeuren is er ook vaak verdriet. Meestal stil verdriet, maar daarom niet minder intens. Het is daarom stil verdriet, omdat het met niemand gedeeld kan worden of met niemand wil delen. Het wordt in stilte gedragen. Hoogstens aan een goede vriend(in) wordt het toevertrouwd, in het vertrouwen dat er gezwegen wordt. Maar men heeft het eens kunnen vertellen en dat lucht op. Juist daarom heeft hij/zij behoefte aan Gods zegen. Jezus weet alles en vertelt niets verder.

Vandaag op Sacramentszondag danken wij voor de Eucharistie, het grote geschenk van Jezus' liefde, dat Hij ons naliet. Wij danken voor zijn blijvende aanwezigheid. Moge Hij van ons dank en aanbidding terugontvangen. Amen.